

Список літератури:

1. Бахметьев В.А. Методика оценки социальных инвестиций как инструмент социального менеджмента промышленных предприятий: дис. ... канд. экон. наук: спец.: 08.00.05. М., 2009. 140 с.
2. Бочарова Н.А., Щепилина А.К. Показники рівня розвитку корпоративної соціальної відповідальності на авто-транспортних підприємствах. Економіка транспортного комплексу. 2017. Вип. 30. С. 85–99.
3. Ворона О.В. Методичні підходи до оцінки рівня соціальної відповідальності. Вісник економіки транспорту і промисловості. 2010. № 30. С. 127–133.
4. Дикань В.Л., Калініченко Л.Л. Соціально-економічна модернізація залізничного транспорту України. Розвиток методів управління та господарювання на транспорті. 2012. № 38. С. 121–131.
5. Компанієць В.В. Соціальна відповідальність на залізничному транспорті України: щодо оцінки наслідків реформування та механізму забезпечення. Вісник економіки транспорту і промисловості. 2016. № 55. С. 151–161.
6. Корінь М.В. Соціальний розвиток колективу ПАТ «Українська залізниця» в умовах реформування галузі: наслідки та елементи забезпечення. Вісник економіки транспорту і промисловості. 2016. № 56. С. 97–104.
7. Котлер Ф., Лі Н. Корпоративна відповідальність. Як зробити якомога більше добра для компанії і суспільства. К.: Стандарт, 2005. 302 с.
8. Кричевський Н.А., Гончаров С.Ф. Корпоративная социальная ответственность. М.: Дашков и Ко, 2007. 216 с.
9. Плакасов Т.О. Эффективность инструментов корпоративной социальной ответственности: автореф. дис. ... канд. экон. наук: спец. 08.00.05(1) – экономика и управление народным хозяйством (менеджмент). Москва, 2012. 22 с.
10. Токмакова І.В. Розвиток соціально-господарської відповідальності підприємств залізничного транспорту. Стратегії економічного розвитку: держава, регіон, підприємство: колективна монографія: у 2-х т.; за заг. ред. К.С. Шапошникова та ін. Херсон: Гельветика, 2015. Т. 1. С. 334–347.
11. Шелудько В.І. Корпоративна соціальна відповідальність необхідний чинник формування корпоративної стратегії. Міжнародний науковий журнал. 2016. № 5(3). С. 79–84.
12. Олійник О.О. Соціальна відповідальність: навч. посіб. Рівне: НУВГП, 2016. 222 с.
13. Презентовано шостий індекс прозорості і КСВ українських компаній. URL: <http://csr-ua.info/csr-ukraine/article/transparency-index-2016-2/>. Назва з екрана.
14. Шкуліпа Л.В. Соціально відповідальні реструктуризація залізничного транспорту в Україні як провідна детермінанта в ССВЗТ. Проблеми економіки транспорту. 2012. Вип. 4. С. 44–50.
15. Індекс прозорості державних компаній України 2015 / Енергоатом. URL: https://www.energoatom.kiev.ua/%2Ffiles/%2Ffile%2Ftransparency_index_2015.pdf&usg=AOvVaw28AxWP2RkUh-ShdDeMIPvz. Назва з екрана.
16. Презентовано щорічний індекс прозорості державних компаній України. URL: <http://csr-ua.info/csr-ukraine/article/%D1%96%D0%BD%D0%B4%D0%B5%D0%BA%D1%81-%>. Назва з екрана.
17. Офіційний сайт ПАТ «Укрзалізниця». URL: <http://www.uz.gov.ua>. Назва з екрана.

УДК 338.2

Ящук Т.А., викладач
кафедри маркетингу, менеджменту та управління бізнесом
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
Чирва О.Г., д.е.н., професор,
директор Навчально-наукового інституту економіки та бізнес-освіти
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Ящук Т.А., Чирва О.Г. Напрями вдосконалення механізму фінансового забезпечення діяльності закладів вищої освіти. У статті висвітлено значущість ефективного функціонування закладів вищої освіти у забезпеченні розвитку суспільства. Розглянуто концептуальні основи фінансового механізму функціонування закладів вищої освіти. Розкрито значення фінансового механізму у формуванні ефективної системи вищої освіти. Описано міжнародний досвід щодо фінансування закладів вищої освіти та роль держави у здійсненні фінансової допомоги студентам. Запропоновано та обґрунтовано напрями вдосконалення механізму фінансового забезпечення діяльності закладів вищої освіти.

Ключові слова: вища освіта, заклади вищої освіти, фінансовий механізм, фінансове забезпечення, бюджетне фінансування, зарубіжний досвід, диверсифікація джерел фінансування, фінансова автономія, формула фінансування.

Яшук Т.А., Чирва О.Г. Направления совершенствования механизма финансового обеспечения деятельности высших учебных заведений. В статье обозначена значимость эффективного функционирования высших учебных заведений в обеспечении развития общества. Рассмотрены концептуальные основы финансового механизма функционирования высших учебных заведений. Раскрыто значение финансового механизма в формировании эффективной системы высшего образования. Описаны международный опыт по финансированию высших учебных заведений и роль государства в осуществлении финансовой помощи студентам. Предложены и обоснованы направления совершенствования механизма финансового обеспечения деятельности высших учебных заведений.

Ключевые слова: высшее образование, высшие учебные заведения, финансовый механизм, финансовое обеспечение, бюджетное финансирование, зарубежный опыт, диверсификация источников финансирования, финансовая автономия, формула финансирования.

Yashchuk T.A., Chyrva O.H. Directions of financial support mechanism improvement of higher education institutions activity. The article highlights the importance of the effective functioning of higher education institutions in ensuring the society development. The conceptual foundations of the financial mechanism of the higher education institutions functioning are considered. It is also revealed the importance of the financial mechanism in the formation of an effective system of higher education. The international experience in higher education institutions financing and the role of the government in the implementation of financial assistance to students is described. The directions of improvement of the mechanism of financial support of higher education institutions activity are proposed and grounded.

Key words: higher education, institutions of higher education, financial mechanism, financial support, budget financing, foreign experience, diversification of funding sources, financial autonomy, financing formula.

Постановка проблеми. Сьогодні світ знаходиться в умовах швидких технологічних і суспільних змін. Спостерігається посилення конкуренції за володіння найбільш підготовленими фахівцями не тільки між окремими господарюючими суб'єктами, а й між країнами. На даному етапі освіта стає одним із ключових чинників успіху в конкурентній боротьбі за формування моделі ефективного розвитку національної економіки в будь-якій державі. Рівень і якість вищої освіти є передумовами стійкого розвитку, конкурентоспроможності українських вишів на світових освітніх ринках, збереження національних переваг і забезпечення економічної безпеки країни.

Важливим є те, що розвиток системи вищої освіти залежить виключно від достатнього фінансового забезпечення, що дає змогу оновлювати і множити інтелектуальний потенціал навчального закладу, його наукову, матеріальну і методичну базу. Модернізація освітньої галузі України передбачає здійснення відповідних системних заходів у механізмі фінансової взаємодії держави і освітніх установ, що забезпечують становлення і розвиток економіки, заснованої на знаннях. У цьому разі особливого значення набуває модернізація фінансового механізму системи вищої освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання дослідження сутності освітніх установ і механізму їх фінансування висвітлено в роботах багатьох учених-економістів. Зокрема, теоретичним та практичним аспектам фінансового забезпечення вищої освіти присвячено праці українських науковців: В. Андрущенко, В. Базилевича, Т. Боголіб, З. Варналія, І. Грищенко, О. Грішнєвої, Л. Голь-

тяєвої, Б. Данилишина, М. Дмитришин, О. Кукліна, В. Куценка, О. Лютої, К. Макконнелла, Т. Оболенської, К. Павлюк, Д. Полозенка. Велику увагу дослідженню сутності фінансового механізму функціонування системи вищої освіти приділяють такі вчені, як В. Бахрушин, В. Вікторова, Д. Дзвінчук, В. Кремень, С. Домбровська, С. Григанська та ін. Вітчизняні науковці все більше акцентують свою увагу на концептуальних засадах удосконалення механізму фінансового забезпечення діяльності закладів вищої освіти (І. Каленюк, І. Савченко, О. Чумак, А. Сало, О. Ткачук, В. Малишко, І. Карзун, О. Маліновська, О. Красільник, Т. Єфіменко, Ж. Таланова, А. Касич, В. Малишко, О. Откаленко, О. Співаковський, С. Стадний та ін.). Надбання вчених є значним внеском у теорію та організацію ефективного функціонування вищої освіти, а також вирішення питань щодо вдосконалення її фінансування. Однак у цілому зазначена проблема залишається недостатньо вивченою.

Якість вищої освіти цілком залежить від ефективності державного фінансового регулювання освітньої діяльності. В умовах бюджетних реформ вища школа фактично зазнає певних трансформацій, що, своєю чергою, призводить також до змін фінансового механізму функціонування закладів вищої освіти. Проте існують проблеми управління та фінансового забезпечення вищих навчальних закладів, оптимального поєднання бюджетних і позабюджетних джерел фінансування, розроблення ефективною моделі їх використання. Разом із тим з'явилася необхідність комплексного дослідження особливостей формування фінансового механізму вищої освіти і його основних складників у зв'язку з процесом трансфор-

мації ВНЗ, тому дослідження проблем ефективного використання фінансових ресурсів закладами вищої освіти є особливо актуальним.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження сутності фінансового механізму функціонування закладів вищої освіти та обґрунтування напрямів його вдосконалення в умовах реформування системи вищої освіти на принципах автономії та децентралізації управління.

Виклад основних результатів. Фінансовий механізм – це сукупність організаційних форм фінансових відносин і методів формування і використання централізованих та децентралізованих фондів грошових коштів, методів фінансового планування, форм управління фінансами для ефективного функціонування закладів вищої освіти.

Фінансовий механізм системи вищої освіти – це найбільш динамічна частина фінансової політики вишу. Його зміни відбуваються у зв'язку з вирішенням тактичних завдань, необхідністю реагування на всі поточні особливості зовнішнього середовища. Для ефективного використання фінансових ресурсів велике значення мають планування і прогнозування, нормативне оформлення застосовуваних способів організації фінансових відносин, контроль правильності використання різних видів, форм і методів фінансових відносин.

Принципи формування ефективного фінансового механізму виражаються в прагненні вишу забезпечити:

- єдність складників підсистем і елементів фінансового механізму через установаження їх взаємозв'язку;

- найбільш повну відповідність фінансового механізму вимогам фінансової політики поточного періоду;

- повноту реалізації цілей і завдань системи економічних відносин вишу як відкритої соціально-економічної системи.

Проблема фінансування системи освіти є актуальною протягом останніх десятиліть у зв'язку з недостатніми обсягами коштів, що виділяються державою. В умовах ринкової економіки держава починає переходити від політики всебічної підтримки вищої освіти як суспільного інституту, який забезпечує освітній, науковий і культурний розвиток країни, до визначення себе як замовника і покупця освітніх послуг навчальних закладів. Вирішення стратегічного завдання вдосконалення фінансового механізму у сфері вищої освіти вимагає впровадження нових підходів до фінансування навчальних закладів, метою яких є забезпечення їхньої конкурентоспроможності в ринкових умовах шляхом збільшення фінансових, матеріальних та інтелектуальних ресурсів.

Міжнародний досвід свідчить, що організація фінансування вищих навчальних закладів у країнах здійснюється по-різному. Так, у Великобританії фінансування вищої освіти здійснюється у формі

грантів, що переважно залежать від показників кількості студентів, трудомісткості та матеріаломісткості їх навчання, а також з урахуванням визначених урядом пріоритетів розвитку освіти. У Франції вища освіта фінансується на основі середньострокових контрактів, що укладаються між державою та вищими навчальними закладами з погодженням між ними планів та перспектив інституційного розвитку освітньої сфери.

У США фінансування вищої освіти в певній пропорції здійснюється за рахунок коштів федерального бюджету, бюджетів штатів та місцевих органів влади, причому найбільшу частку становить асигнування штатів, оскільки саме в їхній юрисдикції і знаходяться ВНЗ. З року в рік зростає роль ендаумент-фондів у фінансуванні американських ВНЗ – цільових фондів, які формуються за рахунок пожертвувань приватних осіб, підприємств та корпорацій, благодійних організацій, асоціацій випускників, професійних асоціацій та призначені для використання в некомерційних цілях. Створення ендаумент-фонду – запорука фінансової стабільності некомерційних організацій, їх незалежності від кон'юнктурних коливань та будь-яких чинників зовнішнього впливу.

Фінансування вищої освіти у Німеччині розподіляється на базове, що залежить від кількості академічного персоналу, і додаткове, яке спрямоване на викладання з урахуванням кількості студентів та випускників, а також наукові дослідження. Фінансування вищої освіти у Фінляндії здійснюється на основі контрактної системи договорів між урядами й університетами в межах середньострокового бюджетування на трирічний період.

Вивчення зарубіжного досвіду показує, що в розвинутих країнах апробовані різні варіанти поєднання бюджетного фінансування з іншими формами, а саме: навчання за контрактом; залучення кредитів; залучення коштів інвесторів; фінансування наукових або інноваційних програм; гранти під наукові розробки; фінансування від міжнародних фінансових інститутів; власні надходження університетів від дослідницької діяльності; добровільні внески.

У 2014 р. Міністерство освіти і науки України презентувало проект Стратегії реформування вищої освіти в Україні до 2020 р., який передбачає:

- приведення законодавства про вищу освіту у відповідність до вимог Конституції України та врегулювання реформи прийому до закладів вищої освіти за результатами зовнішнього незалежного оцінювання;

- створення системи забезпечення якості вищої освіти, яка відповідатиме стандартам європейського простору вищої освіти та враховуватиме найкращі світові практики;

- забезпечення академічної і частково організаційної автономії закладів вищої освіти, суть якої полягає в отриманні ними гарантованих майнових

прав, отриманні права власності на результати наукової роботи, зокрема на ті, які виконані за бюджетні кошти;

– модернізацію управління вищою освітою шляхом вирішення проблеми дебіюрократизації системи управління та суттєвої реорганізації роботи освітнього міністерства [1].

Стратегія також пропонує реформувати і систему фінансування вищої освіти в Україні, кінцевою метою якої є підвищення ефективності державних витрат на вищу освіту для забезпечення потреб суспільства та економіки у фахівцях із вищою освітою і гарантованого надання здобувачам якісної освіти. Автори проекту наголошують, що державне фінансування закладу вищої освіти має складатися з:

1) базового (блочного) фінансування, обсяг якого визначається за формулою, що враховує якісні і кількісні показники діяльності закладу вищої освіти;

2) індивідуальних грантів на навчання, відповідно до яких здобувач вищої освіти отримує право на оплату з коштів державного бюджету певної суми за його успішне навчання у закладі вищої освіти;

3) кредитного фінансування, за якого держава видає безвідсоткові кредити (або з відсотком, який буде дорівнювати рівню інфляції) на будь-яку форму навчання з відстрочкою погашення на період навчання строком на 10–15 років і бере на себе всі ризики, пов'язані з неможливістю здобувача вищої освіти виплачувати кредит.

Запровадження формульного підходу до розподілу бюджетних коштів на вищу освіту передбачено в п. 46 прикінцевих та перехідних положень Бюджетного кодексу України, де зазначається, що «обсяг видатків державного бюджету на вищу освіту розподіляється між вищими навчальними закладами на основі формули, яка розробляється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері освіти і затверджується Кабінетом Міністрів України й має враховувати, зокрема, такі параметри:

– кількість здобувачів вищої освіти за освітньо-кваліфікаційними рівнями та спеціальностями і співвідношення вартості освітніх послуг;

– рівень результатів зовнішнього незалежного оцінювання вступників;

– показники якості освітньої і наукової діяльності вищого навчального закладу» [2].

Відповідно до цього, існує два підходи до побудови формули: перший здійснює щорічний розподіл за актуальними даними щодо чисельності студентів та якісних показників діяльності закладів вищої освіти, а другий передбачає фінансування з урахуванням видатків попереднього року. Застосувавши формульний підхід на практиці, Міністерство освіти і науки прагне подолати проблему формування обсягів державного замовлення підготовки фахівців різних галузей, яка нині не враховує питомі витрати на навчання одного здобувача вищої освіти та не відпо-

відає потребам економіки й суспільства. Непрозорий розподіл державних коштів між закладами вищої освіти, що належним чином не враховує показників якості вищої освіти, також планується змінити шляхом зміни методів їхнього фінансування.

Поступовий перехід України на застосування підходу *performance-based funding* (фінансування на основі результатів діяльності) як другого складника в моделі фінансування вищої освіти забезпечує можливості: отримувати фінансування після отримання результату, вказаного в угоді; стимулювання урядом диверсифікації джерел фінансування; розбудови організаційних потужностей із роботодавцями (через замовлення фахівців); створення університетами резервного фонду (щомісячні чи щорічні відрахування) для витрачання за пріоритетними потребами; спрямування державою коштів на підготовку фахівців за певними спеціальностями; залучення благодійних внесків, щодо витрачання яких університет повинен забезпечити прозорість і контроль [3, с. 2].

Запровадження практики фінансування закладів вищої освіти за результатами їхньої діяльності є досить актуальним для України. Врахування результатів діяльності як основи фінансування, безперечно, означає ускладнення самої процедури надання фінансових коштів. Тому не менш складним питанням є впровадження у практику бюджетування принципів урахування результатів освітньої чи господарської діяльності навчальних закладів [4, с. 29].

Важливим у вдосконаленні фінансового механізму вищої освіти є активізація ролі позабюджетних джерел, у тому числі коштів за надані додаткові освітні послуги та кошти, отримані для виконання цільових заходів. Для активного залучення бізнесу до розвитку системи вищої освіти необхідно в ході реструктуризації бюджетної освітньої мережі забезпечити перетворення освітніх установ в організаційно-правові форми, що дають змогу ефективно використовувати багатоканальні схеми фінансування та інші ринкові механізми розвитку. Однією з таких форм може стати розвиток кооперативних університетів на базі підприємств, акціонером яких є держава.

В Україні одним з основних джерел фінансового забезпечення діяльності закладів вищої освіти є державний бюджет. Вищі навчальні заклади, які здійснюють свою діяльність на основі кошторису, не мають права вільно розпоряджатися додатково отриманими фінансовими ресурсами від здійснення господарської діяльності, тому можна зробити висновок, що бюджетній сфері притаманна модель мінімальної автономії.

Концептуальною умовою ефективного функціонування системи вищої освіти має бути підвищення автономії закладів вищої освіти. Зокрема, фінансова автономія вищих навчальних закладів досягається шляхом виконання замовлень підприємств держав-

ної, комунальної та приватної форм власності, а також замовлень населення на платній основі, здійснення фінансових операцій (розміщення вільних фінансових коштів на депозитних рахунках у банку, випуск цінних паперів тощо), здавання в оренду будівель, приміщень та обладнання, які знаходяться у власності ВНЗ, отримання державних та міжнародних грантів, залучення фінансових ресурсів від спонсорів та меценатів. Таким чином, фінансова автономія ВНЗ дасть змогу забезпечити їх фінансовими коштами в необхідному обсязі [5, с. 83].

Надання неприбуткового статусу навчальним закладам і установам дасть поштовх для розвитку фінансової самостійності, завдяки якій доцільним стане укладання контрактів із приватними організаціями, що, своєю чергою, може дати не лише фінансову підтримку для навчальних закладів, а й забезпечить робочими місцями студентів. Фінансова автономія таких закладів є критично важливою для залучення ними позабюджетних коштів, спонсорських коштів чи проведення більш гнучкої фінансової політики та управління [6, с. 638].

Природна обмеженість фінансових ресурсів посилює роль правильного вибору пріоритетів економічної політики. На нашу думку, методологія бюджетування дасть змогу організувати систему аналізу і планування грошових потоків на основі розроблення і контролю виконання позабюджетних кошторисів закладів вищої освіти за видами діяльності та здійснювати внутрішній фінансовий моніторинг. Установлення жорсткого поточного і оперативного контролю надходження і витрачання коштів дасть змогу створити реальні умови для вироблення ефективної фінансової стратегії. Найбільш значущим практичним кроком, спрямованим на зміну і поліпшення якості процедур фінансового моніторингу освітніх установ, є щоденний контроль руху грошових потоків закладів вищої освіти за видами діяльності.

Диверсифікація джерел фінансування освіти (залучення коштів студентів, запровадження освітнього кредитування, відкриття програм платної додаткової професійної освіти, проведення наукових досліджень на замовлення та ін.) є одним зі способів зменшення ресурсної залежності ВНЗ від держави. Ця проблема особливо загострилася внаслідок фінансово-економічної кризи, створюючи загрозу розвитку вищої освіти в Україні: з одного боку, скоротилися можливості бюджетного фінансування ВНЗ, а з іншого – зросла частка коштів спеціального фонду, зароблених власне державними вищими навчальними закладами [7, с. 66].

На рівні держави доцільно запровадити модель фінансування фундаментальних і прикладних наукових досліджень, науково-технічних (експериментальних) розробок ВНЗ за рахунок коштів державного бюджету, реалізація якої дасть можливість забезпечити результативність проведення наукових

досліджень та високий рівень ефективності використання бюджетних коштів. Запропонований підхід передбачає, що на державному рівні визначаються наявні проблеми економіки країни і суспільства, які могли би бути вирішені за допомогою наукових досліджень і розробок ВНЗ/НУ, підпорядкованих відповідним міністерствам. Тільки ті ВНЗ або наукові установи (НУ), які пропонують найкраще вирішення поставленої проблеми і впровадження результатів науково-дослідних робіт, можуть мати право на виконання науково-дослідної роботи та отримання фінансування за рахунок коштів держави [8, с. 178].

Для поліпшення становища, що склалося, політику фінансування освіти потрібно формувати відповідно до соціально-економічної доцільності здійснених бюджетних видатків та поєднання вітчизняного й світового досвіду. Особливу роль при цьому повинна відігравати система управління та контролю над діяльністю бюджетних установ щодо ефективності використання фінансових ресурсів держави [9]. Цей контроль повинен включати такі складники: державний контроль, що має захищати інтереси споживачів освіти, стежити за виконанням іншими учасниками освіти своїх зобов'язань, а також відповідати за стратегічне управління галуззю у цілому, та громадський контроль, який посилить підзвітність установ і забезпечить прозорість та публічність використання наявних ресурсів.

Отже, для переходу вищої освіти на якісно новий рівень з метою підготовки висококваліфікованих фахівців для інноваційної економіки необхідно провести низку заходів щодо подальшого вдосконалення фінансового механізму системи вищої освіти:

1) слід надати бюджетним освітнім установам свободу в здійсненні фінансової діяльності, а також у розпорядженні своїми доходами, що за належного державного контролю підвищить їхню фінансову стійкість;

2) для ефективного управління фінансовими ресурсами вишів запровадити модель фінансового менеджменту, що включатиме організацію системи підготовки управлінських кадрів для вищої освіти;

3) здійснити перехід від принципу утримання закладів вищої освіти за рахунок державного бюджету до державної підтримки у фактично можливих розмірах, розвиток системи державного замовлення на підготовку кадрів, але без обмеження їх кількості;

4) виконати передачу низки науково-дослідних установ до складу провідних університетів, що дасть змогу поліпшити матеріально-технічну базу закладів вищої освіти та ефективніше використовувати наявні матеріальні, фінансові та людські ресурси вищої школи.

Реалізація запропонованих заходів має сприяти розвитку ініціативи і розширенню самостійності, економічної автономії вищих навчальних закладів.

Висновки. Проведене дослідження фінансового механізму функціонування закладів вищої освіти в Україні показало, що з метою створення конкурентного середовища для підвищення якості освіти і забезпечення її ефективного розвитку, посилення конкурентоспроможності вищої освіти на міжнародному ринку освітніх послуг необхідно на державному рівні провести низку реформ. Ефективний процес управління фінансовими ресурсами вишу має базуватися на стратегічних фінансових орієнтирах, які передбачають розроблення і реалізацію низки заходів для поточної діяльності ВНЗ, спрямованих на досягнення нормальної стійкості системи фінансування і нарощування конкурентних переваг закладу вищої освіти.

Реалізація названих напрямів удосконалення фінансового забезпечення вищої школи дасть змогу забезпечити:

- підвищення якості та доступності освіти як соціального блага;
- відповідність структури та обсягів підготовки кадрів на різних рівнях потребам ринку праці;
- підготовку кадрів за спеціальностями та напрямами, які відповідають стратегічним пріоритетам України, та перехід до суспільства, заснованому на знаннях;
- підвищення ефективності використання ресурсів у системі вищої освіти й оптимізації бюджетних потоків.

Список літератури:

1. Реформа вищої освіти. URL: <http://osvita.ua/vnz/reform/43883/> (дата звернення: 08.09.2018).
2. Бюджетний кодекс України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17> (дата звернення: 04.09.2018).
3. Савченко І.Г., Чумак О.В. Модернізація державного механізму фінансування вищої освіти в умовах її реформування. Державне регулювання процесів економічного і соціального розвитку. 2017. № 3(58). С. 1–6.
4. Каленюк І.С. Напрями трансформації механізмів фінансування освіти в сучасному світі. Демографія та соціальна економіка. 2017. № 1(29). С. 24–36.
5. Сало А.В. Пріоритетні напрями вдосконалення фінансового забезпечення вищої освіти в Україні. Економіка та держава. 2017. № 3. С. 80–84.
6. Ткачук О.В. Фінансове забезпечення вищої освіти в Україні: проблеми та перспективи. Економіка і суспільство. 2017. № 12. С. 636–641.
7. Малишко В.В. Фінансування вищої освіти в Україні: проблеми та перспективи. Молодий вчений. 2016. № 2(29). С. 64–67.
8. Карзун І.Г. Напрями вдосконалення механізму державного регулювання інноваційного розвитку системи закладів вищої освіти України. Економіка: реалії часу. 2016. № 3(25). С. 174–179.
9. Маліновська О.Ю., Прутська О.О. Фінансове забезпечення діяльності закладів освіти та шляхи його удосконалення. URL: <http://intkonf.org/malinovska-oyu-den-prutska-oo-finansove-zabezpechennya-diyalnosti-zakladiv-sviti-ta-shlyahi-yogo-udoskonallya/> (дата звернення: 12.09.2018).